

Henri Rossier

De Rode Vaars

Drie aspecten van het zondoffer

Leviticus 4-5; 16; Numeri 19

De boeken Leviticus en Numeri beschrijven drie aspecten van het zondoffer:

1. de grote Verzoendag (Lev. 16);
2. de zonde- en schuldoffers (Lev. 4-5);
3. het offer van de rode koe (Num. 19).

Voordat we ingaan op het laatste, dat het eigenlijke onderwerp van dit artikel is, zullen we eerst kort de andere twee soorten offers bekijken.

1 - De grote verzoeningsdag — Leviticus 16

1.1 - De vereisten die gesteld worden aan Gods aanwezigheid te midden van Zijn volk

Door het Pascha en door de Rode Zee had God Israël verlost, hen beschermd tegen het oordeel en bevrijd uit de slavernij in Egypte, en hen uiteindelijk naar het beloofde land gebracht. Vanaf het moment dat ze de woestijn introkken, waren de Israëlieten Gods volk op grond van deze verlossing; vanaf dat moment kon God onder hen wonen. Maar in werkelijkheid was Israël een volk naar het vlees, bezoedeld door de zonde, en de tabernakel van God bevond zich daarom 'te midden van hun onreinheden' (Lev. 16:16). Dit kon de heilige en rechtvaardige God niet tolereren, want Hij zou zijn eigen karakter hebben verloochend en daarmee verkondigen dat de zonde niet alle banden tussen de mensheid en Hem verbreekt. Daarom moest God een manier vinden om Israël voor Zich te ontvangen zonder

Zijn glorie te verminderen en met behoud van Zijn karakter – een manier om het heiligdom, Zijn woonplaats, te reinigen van alle onreinheden die het had opgelopen door de aanwezigheid van een onrein volk – en ook een manier om dit volk de gezegende zekerheid te geven dat voor God de kwestie van de zonde was beslecht, door uit het geweten van elke Israëliet elk spoor van schuld voor Hem te verwijderen. God voorzag Israël van dit middel in de offers van de Grote Verzoendag.

1.2 - Vier belangrijke handelingen

Van de vier handelingen die deze dag kenmerkten, was de eerste en belangrijkste de intocht van de hogepriester in het Allerheiligste, die het bloed van de stier voor zichzelf en het bloed van de geitenbok van de HEERE voor het volk meedroeg. Dit bloed, gesprenkeld op en voor de genadetron, verkondigde de waarde van het offer voor de verzoening van het volk met God en de volmaaktheid van het resultaat ervan, waardoor Israël tot de Heer kon naderen. De reiniging van het heiligdom was een voorafschaduwing van de verzoening van alle dingen (zie Kol. 1:19, 20), de reiniging van de hele schepping die door de zonde was bezoedeld, maar die, op basis van het offer van Christus, op een dag in volkomen harmonie zal worden gebracht met het karakter van God, zodat God bij de mensen kan wonen (zie Openb. 21:3; vgl. Joh. 1:29). Het komen van de hogepriester uit het Heilige verkondigde aan het volk aan dat het werk was aanvaard en dat de kwestie van de zonde was beslecht tussen de vertegenwoordiger van Israël en God. Ten slotte werden de zonden van het volk, die op de kop van de weggaande bok (Azazel) waren beleden, weggevoerd naar een land waar niemand woonde die ze ooit zou kunnen vinden, en zo werd het geweten van de kinderen van Israël gezuiverd en verlost van alle last die hen tot dan toe voor God had gebogen in de smart van hun ziel.

1.3 - Over de effectiviteit van vandaag

Maar de wet bracht niets tot volmaaktheid. Wat de werkelijke werkzaamheid van die belangrijke dag betreft, weten we dat het bloed van stieren en bokken geen zonden wegnam; de verzoening, zelfs als die effectief was geweest, was slechts één jaar geldig; bovendien getuigde alles wat op die dag gebeurde ervan dat de weg naar de heilige plaatsen niet geopend was, dat het voorhangsel bleef bestaan en dat de zondige mens verbannen was uit het heiligdom waar God woont.

1.4 - Vergelijking met het christelijke standpunt — Hebr. 9

Wat Israël miste en slechts in de toekomst door de bedekking kon aanschouwen, bezitten christenen vandaag de dag in volmaakte vorm. Dit is de grote waarheid die ons in de brief aan de Hebreëen wordt geleerd. Het bloed van Christus, wiens offer nooit vernieuwd zal worden, heeft eeuwige kracht. De hogepriester, Christus, is niet het met handen gemaakte heiligdom binnengegaan, maar de hemel zelf, en heeft plaatsgenomen aan de rechterhand van God. De bedekking is weggenomen, de weg is voor altijd geopend, en de aanbieder kan de heilige plaatsen vrijelijk betreden zonder enig geweten van zonde. — Het einde van hoofdstuk 9 van de brief aan de Hebreëen ¹ komt overeen met de vier handelingen van deze plechtige dag. Hier vinden we:

1. dat, zoals de hogepriester met bloed het heiligdom binnenging, zo is ook Christus, nadat Hij zichzelf onberispelijk aan God had geofferd, de hemel zelf ingegaan, niet in het met handen gemaakte heiligdom, een tegenbeeld van het ware, maar in de hemel zelf, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons (vs. 24);
2. Maar nu is Hij eenmaal in de voleinding van de eeuwen geopenbaard om de zonde af te schaffen door het slachtoffer van Zichzelf (vs. 26), — een afschaffing die overeenkomt met de reiniging van het heiligdom ² ;
3. dat Christus, net als de weggaande bok (Azazel), eenmaal geofferd is om de zonden van velen te dragen (vs. 28);
4. dat Hij, net als de hogepriester die uit de tabernakel komt, tweede keer zonder zonde verschijnen tot behoudenis aan hen die Hem verwachten (vs. 28).

Dit type van de grote Verzoendag heeft aldus zijn volledige verwezenlijking gevonden in Christus. Hoewel we de zonde nog niet volledig zien afgeschaft, weten we niettemin dat het werk waarop zij is gebaseerd, is volbracht. Hoewel onze Hogepriester nog verborgen is in het heiligdom, hebben we niettemin de volledige zekerheid, door de Geest die uit de hemel is gezonden, dat onze relatie met God definitief en onveranderlijk is gevestigd, en hebben we, in tegenstelling tot Israël, de komst van Christus niet nodig om dit te leren. En toch wachten we, beter dan

¹ Deze hele brief, op een of twee details na, behandelt alleen de offers van de grote verzoeningsdag, een omstandigheid die zeer geschikt is om het immense belang van deze dag, beschouwd als een type, voor ons te benadrukken.

² Het is duidelijk dat de volledige waarde van het werk ook in dit vers 26 besloten ligt.

Israël, zonder zonde op Hem voor onze redding. Ten slotte, als onze zonden uit Gods zicht zijn verwijderd, zijn ze ook uit ons geweten gereinigd en weggevoerd naar een onbewoonde aarde, waar zelfs het oog van God ze nooit zal vinden.

2 - Het offer voor de zonde — Leviticus 4 ³

2.1 - Gemeenschap verbroken door zonde

Leviticus hoofdstuk 4 behandelt een geval dat heel anders is dan de grote Verzoendag. Hier gaat het niet om de vraag hoe God onder zijn volk kon wonen, of liever gezegd op welke basis Hij een relatie met hen kon opbouwen en onderhouden, maar op welke basis het volk of het individu God kon benaderen wanneer de gemeenschap door een bepaalde zonde verbroken was. Wat in dit hoofdstuk (net als in het geval van de rode koe) vooral opvalt, is dat het niet gaat om het opbouwen van een relatie met een God die rechtvaardig blijft door de gelovige te rechtvaardigen, maar eerder om herstel van elke zonde die het genieten van deze relatie heeft verstoord ⁴. Daarom volgt het zondoffer op het vredesoffer dat in hoofdstuk 3 wordt genoemd. Dit laatste offer was een voorafbeelding van de gemeenschap van de gelovigen met God met betrekking tot het offer van Christus. Als deze gemeenschap door de zonde verbroken was, hoe kon ze dan hersteld worden? Hoofdstuk 4 geeft ons hierop het antwoord.

Voordat we verdergaan, laten we eens opmerken hoe slecht we in werkelijkheid gemeenschap met God kennen. Het kan in twee woorden worden omschreven: één hart en één geest hebben met God. Waarover, vraagt u zich misschien af? Over alles; over zonde, over de wereld, over onszelf, maar bovenal over het werk en de persoon van Christus! En wanneer we deze gemeenschap wél kennen, hoe weinig genieten we er dan van, want ze wordt verstoord door de kleinste zonde die we begaan, zelfs die in onze gedachten.

³ Omwille van de beknoptheid laten we in het vervolg het offer voor de zonde buiten beschouwing.

⁴ Er moet echter aan worden toegevoegd dat volgens de wet elke zonde de relatie met God verbrak; vandaar de voortdurende vernieuwing van het besprenkelen met bloed. Bovendien presenteren Leviticus 4 en 5 het zondoffer als de genoegdoening die aan God wordt aangeboden voor elke zondige daad.

2.2 - Zonde per ongeluk

In Leviticus hoofdstuk 4 worden alleen zonden genoemd die onopzettelijk zijn begaan, zonden waarvan het volk of het individu zich niet bewust was. Hoewel er iemand was die oplettend genoeg was om deze aan te wijzen ⁵. Het was zinloos om te argumenteren dat men onwetend was en men zijn fout niet kon inzien, want onwetendheid was immers al een gevolg van zonde ⁶. Juist zulke fouten benadrukten hoe afschuwelijk zonde in Gods ogen is.

2.3 - Het offer

Voor deze zonden was een offer noodzakelijk, omdat ze de Israëliet elke mogelijkheid hadden ontnomen om God te naderen, of het nu voor het voorhangsel was tijdens de eredienst (4:6, 17), bij het reukofferaltaar voor het aangezicht van de HEERE (4:7, 18), of zelfs bij het brandofferaltaar (4:25, 34), de plaats waar de aanbidder individueel voor God werd ontvangen, afhankelijk van de volmaaktheid van het offer. Omdat dit het geval was, bracht de zondaar die per ongeluk had gezondigd een offerdier dat met hem moest worden een gemaakt. In sommige gevallen at de priester het offerdier op, waarmee hij als het ware de zonde toe-eigende en deze van de schuldige wegnam. Het bloed van het offerdier, dat werd gesprenkeld op de plek waar de zondaar God zou naderen, was als een vooraf getroffen voorziening, waardoor hij zijn plaats kon innemen. Aan Gods gerechtigheid, die door middel van oordeel werd uitgeoefend, correspondeerde het offerdier dat buiten het kamp werd verbrand; En tenslotte, het vet dat op het altaar werd verteerd, gaf aan hoe volkomen tevreden het hart van de Heer was met het offer. Bij elke nieuwe zonde die onopzettelijk werd begaan (of bij elke overtreding), moest het offer vernieuwd worden en het bloed van het slachtoffer

⁵ Bovendien was *opzettelijke* zonde voor Israël onder de wet onherstelbaar. De wet stond het niet toe. Wie het beging, moest uit het volk worden verwijderd. Denk bijvoorbeeld aan het geval van Achan, een opzettelijke zondaar die moest worden uitgeroeid, terwijl Israël, dat in dezelfde situatie onopzettelijk had gezondigd, kon worden hersteld. Onder de genade is er een volmaakte remedie voor alle zonden: 'Het bloed van Jezus Christus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonden.' Er is slechts één opzettelijke zonde die onherstelbaar is, en dat is afvalligheid van het christendom, dat wil zeggen het verlaten van Christus en zijn offer: 'Als wij opzettelijk blijven zondigen nadat wij de kennis van de waarheid hebben ontvangen, blijft er geen offer meer over voor de zonden...' (Hebr. 10:26; zie ook Num. 14:22-31).

⁶ Zie onder andere dit vreselijke gezegde (Lev. 5:2): 'Als iemand iets onreins heeft aangeraakt... en het voor hem verborgen is gebleven, dan is hij onrein en schuldig.'

vergoten worden, om de weg voor God opnieuw vrij te maken en de zondaar in staat te stellen Hem te naderen.

2.4 - Voor de christen

Voor de christen is dat helemaal niet het geval. Als hij gezondigd heeft, komt hij niet tot het bloed van Christus om opnieuw gereinigd te worden; hij hoeft niet te wachten op een nieuwe bloedstorting om tot God te kunnen naderen. Het werk dat aan het kruis is volbracht, dat de basis legde voor zijn verzoening, bevestigd, eens en voor altijd, de grondslag van zijn gemeenschap. Hij leert dat, als hij gezondigd heeft, Christus de verzoening voor zijn zonden is, en niet *zal* zijn; en dat, als hij een Voorspraak nodig heeft bij de Vader, hij die Voorspraak vindt in de persoon van Jezus Christus, die de verzoening voor zijn zonden is; en zo kan hij met vertrouwen naderen. De volmaaktheid van de besprenkeling, deze zevenmaal besprenkeling met bloed, is al lang voor de gelovige hersteld is voor God (vs. 17). We zien dus de volledige betekenis van dit type in de woorden: 'En als iemand zondigt, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige; en Hij is het zoenoffer voor onze zonden' (1 Joh. 2:1-12).

2.5 - Verschil tussen Leviticus 16 en Leviticus 4 voor de christen

Als we de twee voorgaande typen toepassen op de christen, zien we het volgende: in het eerste geval de volbrachte verzoening en de voor eens en voor altijd herstelde relatie met God; in het tweede geval de middelen tot herstel – het fundament van de gemeenschap wordt voor eens en voor altijd gelegd in het bloed dat de zondaar in staat stelt tot God te naderen. Maar deze twee typen omvatten niet alles wat nodig is voor het herstel van een ziel die de gemeenschap heeft verloren. Om die gemeenschap terug te winnen, is een diepgaand gewetensonderzoek vereist, waarover hoofdstuk 19 van Numeri uitvoerig zal spreken.

3 - De Rode Vaars — Numeri 19

3.1 - Onoplettendheid of gebrek aan oplettendheid

Het boek Numeri vertelt ons over Israëls reis door de woestijn, een voorafbeelding van de christelijke wandel door de wereld. Deze reis stelt iemand bloot aan allerlei vormen van onreinheid die de gemeenschap met God volledig kunnen verbreken. De aard van deze onreinheid is opmerkelijk en zou ons geweten ernstig moeten

aanspreken. Dit zijn geen zonden meer die per ongeluk en uit onwetendheid begaan zijn, zoals in Leviticus hoofdstuk 4, zonden die anderen beschrijven ⁷, maar zonden die onbedoeld of door gebrek aan waakzaamheid begaan zijn. Eenvoudige christelijke waakzaamheid is de manier om elke onderbreking van de gemeenschap tijdens de reis te voorkomen. Naast dit kenmerk hadden deze zonden nog een gemeenschappelijke eigenschap. In alle beschreven gevallen werd de onreinheid opgelopen door contact met een dode, of met wat het gevolg is van de dood. Men kon, eenmaal onrein, geen onwetendheid als excuus aanvoeren, want het was onmogelijk om onwetend te zijn van wat de dood was. Het was het meest tastbare, het meest absolute bewijs van zonde: 'Op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven', 'Het loon van de zonde is de dood' [Rom. 7:23; Gen. 2:17]. Zonde werd dus duidelijk door de uiteindelijke gevolgen ervan, zodat de man die een dode aanraakte geen enkel excuus kon aanvoeren.

3.2 - Onreinheid in de tent

De onreinheid die met een sterfgeval gepaard gaat, kan op twee plaatsen worden opgelopen: in de tent of op het veld. In het laatste geval werd alleen het individu onrein; in het eerste geval strekte de onreinheid zich uit tot alles in de tent, en in het bijzonder tot elk onbedekt voorwerp. Hoe vaak komt dit soort onreinheid niet voor onder christenen! Wanneer men zich op het veld bevindt, in het openbaar, te midden van de wereld, is men doorgaans waakzamer omdat men zich bekeken voelt door vijandige mensen die op zoek zijn naar fouten om zo een gelegenheid te hebben het evangelie te bekritisieren. In de tent, binnen de min of meer besloten kring van het gezin, is men veel minder attent, minder waakzaam ten opzichte van zichzelf. Dingen worden getolereerd die men in het bijzijn van anderen niet zou doen; er is minder zelfbeheersing omdat men onder de eigen mensen is. Bepaalde wereldse praktijken worden geaccepteerd die men in het openbaar niet zou vertonen; een bepaalde misdaad wordt vergoelijkt omdat er niemand is om die te bekritisieren. De dood is in de tent. Wat zijn de gevolgen? Als er een onbedekt vat aanwezig is, wordt het aangetast door onreinheid. De onreinheid die we in de tent oplopen, verspreidt zich naar onze directe omgeving. Waarom kiezen kinderen zo vaak voor een wereldse levenswijze en verwerpen ze de waarheid die hen in het huis van hun vader is bijgebracht? Ongetwijfeld zijn er vele oorzaken voor, en ik

⁷ Toen de hogepriester gezondigd had (Lev. 4), staat er niet: 'bekend is geworden', zoals in de verzen 14, 23 en 28. Hoe dichter we bij God staan, hoe meer de Heilige Geest, die door het Woord op ons geweten inwerkt, ons attent maakt op de kleinste zonde, zonder dat er tussenpersonen nodig zijn om ons erop te wijzen.

geef toe dat in de meeste gevallen grote wereldsgezindheid van de ouders niet de reden is; maar moeten zij niet vaak erkennen dat zij binnen de familiekring zulke wereldse onreinheid hebben getolereerd die onbewaakte vaten heeft beïnvloed, vaten die door onze nalatigheid vatbaar zijn geworden voor deze invloed?

3.3 – Verontreiniging in het veld

De tweede vorm van onreinheid voor een dode was die welke op het land werd opgelopen. Daar kon men, als men niet waakzaam was, de dood op vier verschillende manieren aanraken: de beenderen, de man die een gewelddadige dood stierf, of een gewone dood, en ten slotte het graf.

3.3.1 - Bot

Beenderen hebben slechts een zeer vage band met een lijk. Het aanvankelijke ontbindingsproces was niet meer zichtbaar. Lang geleden hadden de zon, de regen, de lucht, de vogels of de dieren van het veld het ontdaan van het rottende vlees dat eraan kleefde. Omdat het nauwelijks nog een spoor van zijn oorsprong droeg, waren beenderen alledaagser; ze liggen voortdurend aan de voeten van iemand in het veld. Mensen gingen ze als nuttig, zelfs onmisbaar, beschouwen. Wat is dan deze algemene zonde, gesymboliseerd door de botten, deze zonde die door iedereen wordt aanvaard, zo vaak voorkomt dat we er geen aandacht meer aan besteden, en waarvan de wereld zich verbaast dat het voor sommigen een schandaal en een bron van veroordeling is? Beste christelijke lezer, u komt het overal tegen wanneer u, net als de Israëliet in het veld, gedwongen bent de wereld in te trekken. Overal zie je de handelaren die de koper misleidt over de kwaliteit van zijn goederen, de bankier die zijn eigen belangen boven die van zijn cliënten stelt, de dokter die tegen zijn patiënten liegt, iemand die eerst complimenten geeft en dan achter hun rug om lastert; dit alles, en nog duizend andere dingen, is dat niet gemeengoed? In hoeverre worden wij christenen door zulke principes beïnvloed, tot het punt dat we ze niet langer als een onreinheid beschouwen? Laten we zeer voorzichtig zijn, want ze vernietigen de gemeenschap met God.

3.3.2 - Gewelddadige dood

De tweede en derde gevallen betroffen gewelddadige dood of natuurlijke dood: geweld en verderf, de twee grote soorten zonde die God voor ogen had toen Hij besloot de wereld door de zondvloed te vernietigen. De wereld is niet veranderd. Deze uitspraken (Ps. 14:1; 73:6; Jes. 59:7): 'Zij handelen verderfelijk, bedrijven gruwelijke daden'; 'verwoesting en ondergang zijn op hun gebaande wegen'; 'Het geweld bedekt hen *als* een mantel' zijn nog steeds waar, maar de vraag voor ons

christenen is of deze dingen in onze omgang met de wereld afwezig zijn in ons eigen leven. Wanneer ons onrecht wordt aangedaan, wanneer we worden belasterd; wanneer we persoonlijke wrok koesteren tegen anderen; wat tonen we dan? Is het een geest van vrede of een geest van geweld? Aan de andere kant is er een moreel verderf dat ons van alle kanten omhult, zoals de lucht die we inademen. Het is te vinden in wat we horen, in wat we lezen, in wat we zien, in de mannen en vrouwen die voorbijgaan; het wordt in het volle daglicht getoond, het sluipt in de schaduwen van de nacht. Gaan onze verlangens uit naar deze dingen, en laten we ons beïnvloeden door deze alomtegenwoordige verdorvenheid? Laten we waakzaam zijn en onze ogen en oren, onze handen en onze stappen, onze gedachten en ons hart behoeden voor al deze onreinheid; laten we zelfs het kleed haten dat door het vlees is bevestigd! (Jud. :23).

3.3.3 - Graf

Het vierde voorbeeld was het graf. Men kon over een graf lopen zonder het te weten (Luk. 11:44). De Heer gebruikt het beeld van het graf om de hypocrisie van het hart te illustreren, een hart dat uiterlijk een mooie verschijning heeft, zelfs een reputatie van vroomheid, terwijl het innerlijk vol is met beenderen van doden en allerlei onreinheden (Matt. 23:27, 28). Het graf is een hart dat willens en wetens, onder een mooie buitenkant, de corruptie die het in zich draagt verbergt. Zo waren de Farizeeën die de Heer terechtwijst. En hoeveel duizenden kinderen van God raken deze graven aan terwijl ze lopen, de principes van wereldse religie aanvaardend en zich tevredenstellen met een vormelijke vroomheid waarmee de toestand van het hart op geen enkele manier overeenkomt! Helaas! Een christen kan door een graf besmet worden; ook hij kan in dit geval een huichelaar zijn! De apostel Paulus had deze besmetting vermeden; hij zocht niet de goedkeuring van mensen, maar die van God. Hij zei: 'maar voor God zijn wij openbaar geworden, en ik hoop dat wij ook in uw gewetens openbaar zijn geworden' (2 Kor. 5:11).

Het aanraken van het graf bezoedelt en vernietigt de gemeenschap. Eén enkele kwade gedachte is genoeg, één enkel verlangen dat in het hart gekoesterd wordt maar nooit aan iemands blik is blootgesteld. Vaak zijn we droog en onvruchtbaar; het Woord interesseert ons niet meer; vreugde en kracht ontbreken. Waarom? Misschien kennen we de oorzaak hiervan niet, maar in feite is de gemeenschap verloren. Laten we God vragen waarom; Hij zal antwoorden dat we het graf hebben aangeraakt. Misschien hoeven we slechts één enkel verlangen te veroordelen, dat ons hart willens en wetens koestert zonder er ook maar naar te handelen... het is genoeg om ons te verontreinigen.

Laten we nu eens bekijken wat er moest gebeuren als een Israëliet zichzelf onrein maakte door een dode aan te raken.

3.4 - De rode koe, een middel tot zuivering

3.4.1 - De rode koe

Het reinigingsmiddel was een rode koe ⁸, zonder gebreken en zonder juk, een type van Christus, een mens zonder zonde, die in zijn natuur zelfs niet onderworpen was aan de gevolgen van de zonde. Deze koe moest geslacht worden voor Eleazar de priester, en haar bloed moest zevenmaal gesprenkeld worden, recht voor de tent der samenkomst, de plaats waar het volk voor God stond om Hem te aanbidden. Dit was niet zoals de Grote Verzoendag, toen het bloed achter het voorhangsel het heiligdom werd binnengebracht en op de genadetroon werd gesprenkeld, voor het aangezicht van God; hier werd het bloed getoond aan de blik van de persoon die God naderde, nadat hij gezondigd had. Het was een handeling analoog aan het zondoffer, hoewel in dat laatste geval het spreken van het bloed op andere plaatsen plaatsvond. Om herstel te bewerkstelligen, was het essentieel dat de ogen van het geloof het bloed ontmoetten dat voor verzoening was geofferd en dat de zondaar was voorgegaan naar de plaats waar hij God kon ontmoeten ⁹. Zonder deze eerste handeling is geen herstel mogelijk. Als we gezondigd hebben en niet weten dat Jezus Christus, de Techtvaardige, voor God de verzoening is voor onze zonden, blijven we van Hem verwijderd in plaats van Hem te naderen. Onze onwetendheid leidt ons ertoe te geloven dat we door de zonde iets verloren hebben wat nooit verloren kan gaan: onze relatie met God. We maken deze relatie dan afhankelijk van ons gedrag, terwijl het juist onze gemeenschap met Hem is die ervan afhangt. De vrucht van deze onwetendheid is geen herstel, maar wanhoop. Ware reiniging in ons leven zal altijd gebaseerd zijn op de volledige zekerheid die het bloed van Christus, onder Gods aanschouwing, onze ziel geeft en die onze ogen ervaren als volkomen bevrediging van God met betrekking tot de zonde.

⁸ Een vaars (Hebr. eglah) is een jonge koe, een jong vrouwelijk rund.

⁹ Er is geen plaats waar de mens God kan ontmoeten waar geen bloed te vinden is. Of het nu bij het brandofferaltaar is (Lev. 4:25, 34), of voor de tent der samenkomst (Num. 19:4), of bij het gouden altaar (Lev. 4:7, 18), of voor het voorhangsel (Lev. 4:6, 17), of voor de genadetroon (Lev. 16:14, 15).

3.4.2 - Verbrand buiten het kamp. Haar as

Het hele lichaam van de geslachte koe werd buiten het kamp verbrand. Hetzelfde gold, zoals beschreven in Leviticus hoofdstuk 4, voor het zondoffer van de hogepriester of het volk, en in hoofdstuk 16 voor het offer op de Grote Verzoendag; want er stond geschreven: ‘Maar men mag geen zondoffer eten waarvan een deel van het bloed in de tent van ontmoeting gebracht wordt om in het heiligdom verzoening te doen. Het moet in het vuur verbrand worden’ (Lev. 6:30). Het lichaam dat buiten het kamp werd verbrand, toonde de heiligheid van God aan, die de zonde uit zijn tegenwoordigheid zou verbannen, zelfs de zonde die Christus droeg. Hoe streng was zijn oordeel dan wel niet, aangezien dit oordeel het heilige offerdier, dat de zonde droeg, verteerde? — Het offerdier, zo wordt gezegd, was een allerheiligste zaak. — Maar de koe, tot as verbrand, verkondigde tegelijkertijd luid en duidelijk dat de zonde niet aan de zondaar werd toegerekend en dat deze grote kwestie definitief was beslecht tussen Christus en God.

3.4.3 - Ceder, hysop en scharlaken in het vuur gooien

Drie dingen werden in het vuur geworpen om met het offer te worden verteerd (vs. 6): cederhout, hysop en karmozijn (scharlaken). Cederhout staat in de Schrift voor de grootheid van de mens, hysop voor zijn kleinheid, de twee uitersten waartussen de hele natuurlijke mens zich bevindt, de twee uitersten van zijn wijsheid en kennis (1 Kon. 4:33); dit alles was alleen maar geschikt voor het vuur. De hele mens, hoe hij ook wordt beschouwd, vindt zijn einde en zijn oordeel in het kruis van Christus. Scharlaken is het beeld van de glorie van de wereld, van wat hier beneden beroemd is – van de wereld, in het aspect dat de ogen van de mens het meest aantrekt. Nu heeft God de wereld geoordeeld aan het kruis ¹⁰.

3.4.4 - Wat was er gebeurd nog vóór de zonde?

Zo ondervond de Israëliet die zichzelf had verontreinigd, vanaf het allereerste begin, nog voordat het werk van zijn reiniging had plaatsgevonden, drie belangrijke gebeurtenissen zonder welke zijn herstel onmogelijk zou zijn geweest – drie gebeurtenissen die buiten hem om plaatsvonden en tot zijn voordeel waren bedoeld om hem te bemoedigen in de plechtige momenten die hem te wachten stonden. Op deze manier laat God de gelovige die zich tijdens zijn wereldse leven heeft verontreinigd zien dat verzoening en het niet toerekenen van zonde

¹⁰ We vinden dezelfde elementen terug in de reiniging van de melaatse (Lev. 14, 6): daar moest alle glorie van de wereld, alles wat de mens is, alles wat de mens weet, door het bloed gaan, moest het zegel van de dood dragen.

overeenkomen met zijn toestand; en bovendien dat hij met Christus is gekruisigd en dat de wereld voor hem gekruisigd is.

3.4.5 - onrein tot de avond

Hieraan wordt nog een detail toegevoegd. Allen die het verbrande lichaam van de jonge koe hadden aangeraakt, waren tot de avond onrein. Hoe goed prent dit in de ziel van de gelovige het gevoel van afschuw voor de zonde, aangezien zelfs de waarde van de volmaakte overwinning de onreinheid die hem kenmerkt niet kon veranderen! Laten we bovendien opmerken (Lev. 6:17-23) dat allen die het vlees van het zondoffer hadden aangeraakt of ervan hadden gegeten, geheiligd waren. 'Het is allerheiligst'. Als God zich van Christus, die tot zonde was gemaakt, had afgewend, was de Verlosser niettemin de Allerheiligste, en op het moment dat Hij zichzelf offerde, was Hij het voorwerp van de volmaakte voldoening van het hart van de Vader. Nadat de verzoening was volbracht, toonde de Vader zijn welbehagen in Hem door Hem uit de dood op te wekken en Hem aan Zijn rechterhand te plaatsen.

3.5 - *Het herstel van het onzuivere*

Laten we nu eens bekijken hoe de herstelling van degene die onrein was, in zijn werk ging.

3.5.1 - As gemengd met stromend water

Een rein man moest de as van de jonge koe verzamelen, die daarna zorgvuldig bewaard werd. Wanneer een Israëliet vervolgens door een dode was onrein geworden, werd een deel van deze as genomen en werd er vers bronwater ¹¹ over gegoten in een vat. Daarna besprenkelde een rein man dit water, samen met hysop, op de tent en de gebruiksvoorwerpen, en op de onreine persoon. De Schrift leert ons de betekenis van dit type. Het levende water (Joh. 7:38, 39) is de Heilige Geest, die in dit geval, door het Woord, niet bloed gebruikt om de ziel te reinigen, maar de herinnering aan het lijden dat Christus onder Gods oordeel heeft doorstaan, lijden waarmee God de mensheid oordeelde en de wereld veroordeelde. Zijn liefde, door Christus hiervoor te geven, volbracht dit werk om ons te bevrijden, zodat wij Hem zouden toebehoren, zodat wij in heiligheid in Zijn tegenwoordigheid zouden wandelen. Deze typerende handeling illustreert zo op levendige wijze al het werk aan het geweten dat nodig is voor een kind van God, als hij gezondigd heeft, om de

¹¹ Voetnoot HSV: Letterlijk: levend water

gemeenschap met zijn Vader te herstellen. Wat! Door mijn nalatigheid heb ik deze gemeenschap verloren, het kostbaarste naast de verlossing, het hoogste voorrecht dat een gelovige kan bezitten, en waarvoor ik het eeuwige leven heb ontvangen (1 Joh. 1); gemeenschap, het feit dat ik geroepen ben om de gedachten en vreugde van Gods hart over alle dingen te delen? Had ik deze gemeenschap bewaard, dan was ik niet nalatig geweest: ik zou zelfs instinctief alles hebben verafschuwd wat God verafschuwt. Had ik haar bewaard, dan had ik Christus en zijn offer gewaardeerd zoals God ze waardeert. Ik zou teruggedeinsd hebben voor deze onreinheid die de oorzaak was van Christus' lijden; ik zou genoeg liefde voor hem hebben gehad om niet aan te raken wat hem leed heeft berokkend!

Dit is wat de as vermengd met levend water symboliseerde voor het geweten van de onreine Israëliet. Deze reinigende besprenkeling brengt noodzakelijkerwijs vernedering met zich mee, terwijl het tegelijkertijd de ziel de oneindige waarde onthult van wat er voor haar aan het kruis is volbracht. Uiteindelijk leert de herstelde ziel dat zij geen vertrouwen kan stellen in het vlees. Onze tekortkomingen, geoordeeld in Gods aanwezigheid, openen onze ogen en laten ons zien dat noch God, noch wij iets van onszelf kunnen verwachten, aangezien God aan het kruis de zonde in het vlees heeft veroordeeld; dat het er niet om gaat niet langer te zondigen, omdat menselijke voornemens niet kunnen slagen, maar om te accepteren dat de mensheid volkomen ten onder is gegaan, zodat we kunnen wandelen in de heilige vrijheid en kracht van het nieuwe zelf.

3.5.2 - Eerste reiniging op de derde dag

Er mag geen lange periode verstrijken tussen de zonde en het herstel. God stond drie dagen toe, waarna voor het eerst het reinigingswater werd toegepast. Iemand die denkt alles gedaan te hebben door zijn zonde direct op het moment van onreinheid te belijden, heeft meestal een lichtzinnig hart; iemand die zijn nederigheid uitstelt, laat zijn geweten vaak afstompen door de vertraging. Satan overtuigt hem ervan dat de zonde niet zo ernstig is, dat vele anderen hetzelfde hebben gedaan; en zo valt het hart in slaap en vergeet het de ernst van de zonde. In veel gevallen biedt deze vergeetachtigheid satan de kans om opnieuw aan te vallen. Zo zien we het pad van zoveel christenen culminerend in uitsluiting uit de gemeente: 'Wie daarentegen onrein is en zich niet ontzondigt, die persoon moet uit het midden van de gemeente uitgeroeid worden, want hij heeft het heiligdom van de HEERE verontreinigd, het reinigingswater is niet op hem gesprenkeld: hij is onrein' (vers 20).

3.5.3 - Tweede reiniging op de zevende dag

De onreine man werd tweemaal besprenkeld, op de derde en de zevende dag. De gemeenschap is gemakkelijk te verliezen en moeilijk terug te winnen. Vernedering is niet de gemeenschap zelf, maar slechts de weg ernaartoe. Een periode van zeven dagen was nodig voor herstel. Als we de zegeningen van de intimiteit met de Heer hebben genoten, zouden we graag onmiddellijk hersteld worden wanneer we gezondigd hebben. We zouden meteen zowel de kracht die we door onze nalatigheid verloren hebben als die gezegende omgang met de Vader, de vrucht van onbewolkt vertrouwen, terug willen krijgen. Maar zo is het niet, zo kan het niet zijn. Deze praktische reiniging vindt niet in één keer plaats; het vereist herhaalde pogingen. Vernedering moet aan vreugde voorafgaan. Laten we hierover nadenken, beste lezer. Als we de kracht en vreugde van de gemeenschap met de Vader en de Zoon waarderen, laten we dan niet toestaan dat die ons wordt ontnomen. Enerzijds is er niets mee te vergelijken; anderzijds vernietigt alles wat we in de wereld tegenkomen die gemeenschap. De wereld is slechts een scharlakenrode lap die, ondanks haar glans, alleen geschikt is voor vuur; Het is in wezen een plaats van beenderen, verrotting en graven; en als onze gemakkelijk te misleiden harten achteloos op deze onreine grond beginnen te treden, zullen wijzelf spoedig verontreinigd raken en het betreuenswaardige verlies van onze gemeenschap lijden. Laten we ons daarom zorgvuldig beschermen tegen al deze dingen. Laten we de gemeenschap met God zo hoog waarderen dat we met heel ons vernieuwde wezen alles haten wat die gemeenschap zou kunnen verstoren.
